

erstattet med den i sidste pkt. indeholdte regel, idet det afgørende kriterium for at statuere samhörighed mellem flere engagementer i hidtidig praksis har været og må være, om disse udgør en samlet enkelt risiko for banken eller sparekassen.

Det bemærkes, at betegnelsen „kredit“ i stk. 1, 1. pkt., dækker samtlige forekommende kredit- og udlånsformer.

I forhold til sparekasseloven indebærer bestemmelsen følgende ændringer:

Bestemmelsen i Spkl. § 10, stk. 8, 1. pkt., om, at ikke ud over 10 pct. af en sparekasses midler uden tilladelse fra tilsynet med banker og sparekasser må være anbragt i et enkelt pengeinstitut, Danmarks Nationalbank undtaget, ophæves, da den må anses for upåkrævet.

Ligeledes ophæves bestemmelserne i Spkl. § 12, stk. 12, om, at lån ikke må optages til udvidelse af en sparekasses virksomhed, men kun til indfrielse af indgåede forpligtelser. Reglen, der blev optaget i Spkl. 1919, kan ikke anses for tidssvarende og vil ikke harmonere med den foreslåede adgang for sparekasser til at modtage ansvarlig indskudskapital, hvortil kommer, at det også på dette område i praksis har vist sig umuligt at skelne mellem lån og indskud.

Bestemmelsen i forslaget § 23, stk. 1, træder i stedet for Spkl. § 10, stk. 8, 2. pkt. Ifølge denne bestemmelse må en kunde som skyldner og kautionist ikke uden tilladelse fra tilsynet med banker og sparekasser hæfte for et beløb, der overstiger 10 pct. af en sparekasses midler, dog bortset fra de i Spkl. § 9, I, b-d, angivne lån. Ved sparekassens midler forstås dens balance.

Efter forslaget fastsættes den maksimale beløbsgrænse for en kundes engagement i forhold til sparekassens egenkapital og ikke i forhold til dens balance. Med forslaget's procentsatser, der som nævnt ovenfor svarer til de, der efter den gældende banklov finder anvendelse på banker, indebærer det en begrænsning i sparekassernes adgang til at engagere sig med en enkelt kunde. Muligheden for en stigende medvirken til erhvervsmæssige finansieringer nødvendiggør dette, idet store engagementer med en enkelt kunde indebærer særlig risiko for et pengeinstituts økonomiske grundlag.

Af hensyn til de sparekasser, som ved lovens ikrafttræden måtte have engagementer, der overstiger de nu foreslåede beløbsgrænser, er indsat en overgangsbestemmelse, jfr. herom forslaget's § 56, stk. 11.

Til stk. 2.

Bestemmelsen træder i stedet for BL § 12, stk. 2, og Spkl. § 10, stk. 9. Den specificerede angivelse i

BL § 12, stk. 2, af, hvilke krav der kan bortses fra ved beregningen af størsteløbet for en enkelt kundes engagement, er af praktiske grunde foreslået erstattet med en bestemmelse om, at de nævnte krav opregnes i forskrifter givet af handelsministeren. Der vil derved være mulighed for at kunne tage hensyn til eventuelle fremtidigt opstående arter af krav, som må skønnes fradragsberettigede, og som sikkerhedsmæssigt ganske må kunne ligestilles med de i BL opregnede.

Til § 24.

Til stk. 1.

Bestemmelsen svarer til BL § 12, stk. 4, og til Spkl. § 10, stk. 6, 1. pkt., og Spkl. § 10, stk. 4, med de ændringer, at den i sidstnævnte bestemmelse fastsatte grænse på 25 pct. er forhøjet til 50 pct. som for banker, og at „egenkapitalen ved regnskabsårets begyndelse“ er ændret til „egenkapitalen“, jfr. bemærkningen til § 23, stk. 1.

I 1. pkt. er banklovens forbud mod at eje eller belåne aktier m.v. i et enkelt erhvervsdrivende selskab til et højere bogført beløb end 15 pct. af bankens egenkapital ved regnskabsårets begyndelse udvidet til at omfatte også andre selskaber end erhvervsdrivende. Også ved besiddelse af kapitalandele i sådanne selskaber vil tabsrisiko kunne være til stede.

Til stk. 2.

Bestemmelsen svarer til BL § 12, stk. 6, og Spkl. § 10, stk. 6, 2. pkt., med den ændring, at den i BL § 12, stk. 6, 2. pkt., nævnte opgørelse ikke mere skal indsendes sammen med månedsbalancerne, men alene sammen med årsregnskabet. Endvidere indebærer den foreslåede regel for sparekassers vedkommende en lempelse, idet den gældende bestemmelse omfatter erhvervser i ethvert selskab, ikke blot banker og sparekasser.

Udover at varetage sikkerheds- og likviditetshensyn supplerer bestemmelsen fusionsreglen i forslaget's § 48 og finder i lighed med denne anvendelse såvel på indenlandske som udenlandske pengeinstitutters dispositioner af den omhandlede art over for danske banker og sparekasser.

Til stk. 3.

Bestemmelserne svarer indholdsmæssigt til BL § 12, stk. 7 og 8.

Efter BL § 12, stk. 7, 2. pkt., kan der dispenseres fra de fastsatte belåningsgrænser. Denne dispensationsadgang må anses for upåkrævet og er derfor foreslået ophævet.

Den gældende bestemmelse i BL § 12, stk. 8, om, at erhvervede og belånte aktier skal opføres særskilt